

De installatie

of de ondraaglijke lichtheid van het bestaan.

Alweer kopij van de 'literaire redactie' van de zaterdagmiddaghorde, en wel omtrent Het Grote Installatiegebeuren.

Na maanden van onthouding, meditatie en geestelijke voorbereiding waren wij er klaar voor.

Eindelijk was het dan zover. Het ging gebeuren. Het stond er dan toch eindelijk van te komen. Het grote moment was dan nabij: we gingen weer es installeren. Maar nu ter zake; Reeds vroeg (en dan bedoelen wij ook vroeg) stond de voltallige leiding te popelen voor de deuren des Scouting verblijfs. Nadat we de deur geopend hadden gingen we naar binnen. Begrijpelijk, want het was koud, en als wij zeggen koud, dan bedoelen wij Berekoud.

Aldus geschiede. Klokslag veertienhonderd naderde reeds, en de eerste voortekenen waren al daar, de eerste groene welpen vertoonden zich, en als wij zeggen groen dan weet je het wel.

Aan de welpen werd de opdracht gegeven een zeer zware proeve van bekwaamheid uit te broeden, en als wij zeggen uitbroeden dan bedoelen wij dat dit reeds lang door de leiding voorbereid en bedacht was.

Het uur U was daar: om vijftienhonderd uren schreden de eerste welpen met vlinders in hun buik, kriebels in hun keel en zenuwtrekjes in 't gelaat het welpen-vertrek binnen. Moedig begonnen zij hun tocht langs de door de welpen geherverorganiseerde martelpraktijken: knopen leggen, mitella's leggen, hindernisbanen bedwingen en wat dies meer zij.

Ondertussen, in de keuken, veroverde een zorgzame olifant de koffiezetjaapomaat op de luchtverkenners, en als wij zeggen luchtverkenners, dan bedoelen wij.... Ach, laten we het beschaafd houden. Zijne olifant poogde hiermee koffie te zetten, als wij zeggen koffie, dan

bedoelen wij boerderijdrapkoffieprut. Wij ver-
strekken dan ook behalve suiker en melk Rennies aan de
getergde ouders, want Rennies helpen snel en effectief
(hiermee verdienen wij weer f 25,—). Om een lang
verhaal kort te maken: er was koffie: Douwe Egberts
koffie. Ons chemisch zaterdagmiddaglaboratorium
constateerde in haar rapport d.d. 13-01-90 aldus:
'Zelfs Douwe Egberts koffie kan door chemisch-
biologische verbinding in boerderijdrapkoffieprut
worden omgezet'.

Afijn, de installatie.

Hierbij aanwezig waren voorvaderen
des welpens, inclusief video-camera's,
foto toestellen en zakdoeken, want het
ging er emotioneel aan toe. Jawel.

Tot een der onderdelen des installaties behoorde het
afleggen van De Belofte: deze houdt in dat een welp
nazegt wat meneer Akela zegt. Meneer Akela zegt mooie
dingen, die helaas niet besteed zijn aan het merendeel
des welpens, en als wij bedoelen het merendeel zeggen

wij dat zeer diplomatiek.
Want u kent de stelregel:
als een diplomaat 'ja' zegt
bedoelt hij 'misschien', als
hij 'misschien' zegt bedoelt
hij 'nee', en als hij 'nee'
zegt is hij geen diplomaat.
Maar dit terzijde.

Na deze plechtige
aangelegenheid werden er
onderscheidingstekens van
verdienste, eer, moed, beleid
en trouw in de welpen geprikt

(dit is voor de leiding, na het das omdoen, het
aangenaamste onderdeel van de plechtigheid).

Vervolgens werden diploma's (bij sollicitatie meenemen
zoals gezegd, en vermelden in uw curriculum vitae),
omslagen en Rimboeboeken (zegt dit 10 maal achter
elkaar en vraag dan een consult aan bij uw kaak-
chirurg (weer f 25,— verdiend) uitgereikt, dit is

een boek over de Rimboe, hetgeen de titel al aan-
geeft (rimboe = jungle = bush bush = indisch oerwoud).
Hierna volgde een barbaars, banaal, laag bij de gronds
spel: oud Hollands koeketen, en als wij zeggen eten
dan bedoelen wij geen eten, maar schrokken, schranzen,
vreten oftewel zoveel mogelijk koek in een zo kort
mogelijke tijd onder erbarmelijke omstandigheden in
het spijsverteringskanaal opnemen. Jawel.

Na dit 'enerverende' gebeuren (Van Dale blz. 1229,
maar we wisten't zelf ook wel, hoor) vatten enkele
doortastende welpjes het geniale, ingenieuze, doch
door sommigen als minder sympatiek ervaren, plan op om
enkele leden welpenleidings te laten lijden en als we
zeggen lijden dan bedoelen wij lijden. Vooral meneer
de Olifant moest het zwaar ontgelden, doch op het
juiste moment was Hare Koninklijke harigheid Baloe
daar en ontzette, geleid door heur weekhartige natuur,
de met uitsterving bedreigde olifant.

Enfin, klokslag zestienhonderd verlost
de leiding van haar zware, doch
ondankbare taak; welpen vluchtten het
verbijs uit en keerden herwaarts.

Het was gebeurd, het moment was voorbij en onze helden
(en dan bedoelen wij de leiding, niet de welpen,
natuurlijk) hadden het volbracht. Poehpoehhe. Verder
ervaringen des leidings zijn niet geschikt voor
jeugdige lezertjes en zullen derhalve dan ook niet
gedrukt worden. Rest ons nog te zeggen: Dag.

De literaire
zaterdagmiddagredactie

Hare Baloe en
Meneer de Olifant

